

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY HENRY KISTEMACKERS

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Μόλις απεβιβάσθη στη Μαροσία, ο Βίκτωρ Σεγκάρντ άναγγόριον άμέως τó μικρότερό του άδελφό, τόν 'Ανδρέα, πού τά δέκα χρόνια πού περσόανε, δέν τόν είχανε καθόλου άλλαγμένο. Ήταν πάντα τó νόστιμο παιδί με τά εφρωνικά μάτια, τó κάπως λεπτοκαμωμένο, σά ζωαράκι άπό ράτσαν έκλεκτή. Τά γλέντια εγαν μαράνει μόνο λίγο τó χρώμα τών μαλλιών του, αυτό δέν ήταν δλο.

'Ο Βίκτωρ τόν άγκάλιασε θερμά, με τρυφερότητα :
 — 'Α! μικρούλι μου 'Αντρέα! Πόσο χάρουμαι πού σέ ξαναβρίσκω! Καί ξέρεις, τούτη τή φορά, εινε για καλά!... 'Εγκαθίσταμαι στό Παρίσι, και δέν τó κοινάω πιά. 'Η τελευταία επιχείρησή μου, σά μεταλλεία τής Χουάϊτ-Κώτ, μούφκιασε για λήρη περιουσία. Στό λέω να χαρής!

— Μαράβο σου, άποκριθήκε ο 'Ανδρέας, με τήν ήσυχη φωνή του, τή συμπαθητικά συννεφιασμένη. Μαράβο, γιατί να σού πώ τήν άλήθεια, άδελφούλη μου, ειναι πλασμένος για να ε.μει πλούσιος. Καί τά έκαστ λουδοβίκεια πού μουτέλενες μινιάτικο τά τελευταία χρόνια, δέν έπαρκοσαν πιά να συντηρούμαι. Δέ φαντάζεσαι τή άκριβή πού έχει γίνει τώρα ή ζωή στά κέντρα... Εινε άπλεπία. 'Ας εινε, άς μη μιλάμε γι' αυτές τες άνοποιες. Σού τες ύπογραμμίζω μονάχα, για να μήν έκπλαγής και τόσο, πού θάβρεθής άναγκασμένος να πληρώσης μικρούς λογαριασμούς, πού τρέχουν δεξιά κι' άριστερά... Χρωστώω λίγα και παντού.

Τό άγαθό γέλιο τού Βίκτωρος άντήχησε πλατεία :
 — 'Εννοια σου, πουλάκι μου! Θά τά πληρώσουμε όλα!...

'Εξώ άπ' αυτό, τί άλλα νέα ;...
 — 'Α! ναί! κόντεψα να ξεχώσω και άρκετά σποδοάιο. Πρέπει άμέως να σέ προειδοποιήσω... Ξέρεις, άδερφούλη μου, ειναι παντρεμένος.

— Τι... τί ειπες ; ρώτησε ο Βίκτωρ άνάβροντα τήν πίπα του.
 — Λέω πώς ειναι παντρεμένος. Μη με κοιτάς έτσι, σά χαζός... Τό πράγμα ειν' άπλοσίτατο. Τόν περασμένο χρόνο ειχα έρωτετεθή τρελλά, με μιá χαριτωμένη μικρούλα... Γνωριστήκαμε μέσ' στό φαγογιέ. 'Εκείνη τή βραδιά έπαίζαν Φάουσο. 'Η Μαγκαλί, έτσι τήν έλεγαν, μ' άγάπησε κι' αυτή, αλλά θά προτιμούσε να πεθάνη, παρά να μού άνίκη παρανόμως. 'Επρεπε πρώτα να περάσουμε στεράνι. Για πές μου εσύ, τί θάκανες στή θέση μου ;...
 — 'Εγώ... εγώ, τί να σού πώ κ' εγώ... Θάφτεψα, θά ταξείδευα...

— Θάφτεψες! θά ταξείδευες!... Λές κουταμάρες τώρα, άδερφούλη μου, μεγάλες κουταμάρες! Δέν ξέρεις τί θά πη άγάπη... Δέν έλαβες καιρό να τί γνωρίσης, έχεις δικιο, δέν είδες παρά Γιαπωνέζες, Μαδαγασκαρονές και 'Οττεντότισσες! Δέν έχεις δπ τά γαλανά μάτια τής Μαγκαλί, ούτ' έχεις και ψυχή ποιητική... Να φύγω! νόστιμο και τούτο!..
 'Οχι, ήθελα σόνει και καλά τή Μαγκαλί!

Ρίξε μου δικιο, σέ παρακαλώ, έχεις καθίπον, αυτό τά πράγματα τά ξέρω πιά καλά. 'Α! τó καυχώμαι, δλ' αυτό τά πράγματα, ξέρεις, τά καιζώ εγώ στά δαχτυλά μου. Δέ λέω ύπερβολές, ξέρω πολύ καλά πώς ειναι εύμεταβλήτος, άψικος, και ξενόητης, φοβερά ξενόητης. Δέν έχω τίποτε τού παντρεμένου άνθρώπου. 'Η γυναίκα μου θά ήτανε τó πιο δσοτυχιμένο πλασματάκι... Καί για μένα, τί ζωή θάταν εκείνη!.. Να βάνω τέτοια άλυσόι τó λαιμό! Εύτυχώς, μου ήρθε μια ιδέα και μιá ιδέα μεγαλοφυής! Ειπα μέσα μου : 'Εσύ έχεις ένα μεγαλύτερο άδελφό, πού εινε άπό πόστα στερωότερη και πού τρέχει μέσ' τόν κόσμο να πλουτίση, και πού σέ γλύτωσε, ως τώρα άπ' όλους τούς σκοπέλους, άπ' όλα τά παραστρατήματα. 'Ο άδελφός αυτός του σού στάθηκε σάν πατέρας, και τολμώ να πώ, και σά μητέρα, θά μπορούσε ίσως να προσθήση, σ' όλες αυτές τες παραπάνω ιδιότητες, άκόμα μίαν : τού άνδρός τής γυναίκας σου! Τι κακό μπορούσε ναβλέπη σ' αυτό ; > Πρέπει να δμολογήσουμε ότι ήσωνα πολύ μακροά, για να μπορούσαμε να συννενοηθούμε. Θάταν άσπειρο πράγμα, άληθινά, δά σου στείλλω τηλεγράφημα, πώς εικοσιέντε φράγκα κόςε λέξη, για να σού ξηγήσω τήν ύπόθεση. Σκέψου τά μούτρα πού θλ έκανε ο δάλλήλος, πώς άπ' τή θυρίδα του! Κ' έπειτα, ήμουν βέβαιος πώς θά μού άπαντούσε : <'Αμε στό καλό, 'Αντρέα μου, τί με νοιάζουν δλ' αυτά έμένα! > Γι' αυτό κ' εγώ, ήσυχά-ήσυχά, μάζεψα τά χαρτιά σου... καλός μπλεξί κι' αυτός, έν παρανθίσει!... και στάς 12 Δεκεμβρίου τού 1903, κατά τες τέσορες τ' άπόγεμα έν σινοτάτιω οικογενειακώ κώκλω, ένώπιον τού κ. δημάρχου τού έννάτου διαμερισμάτος, ή 'Ελίζα-Καρλόττα-Μαρία-Μαγκαλί Βερτοκάκ έγινε γυναίκα σου, νομίζοντας πώς έγινε δική μου. Μόστρες ήσαν, για τί νύφη ένας φωτογράφος τού Νεϊγν και κάποιος θεός της' για σένα, ένας μηχανικός τής : 'Οπερας κ' ένας υπάλληλος άπ' τού Ντνράν. Σού προσθέτω, ότι δέν άπέκτισε διάδοχον.

— Μά αυτό ειν' άνήκουστο!... 'Εχεις άλήθεια μιá δουλειά πού φώναζε ο Βίκτωρ άναγκασμένος.

'Ο 'Ανδρέας τόν κοιτάζεν έμβρόντιος :
 — Τι ;... Μήπως σού κακοφάνηκε αυτό ;

— Μά ειναι άναγκασμένος, ειναι έξω-φρεγών! Μά, δσοτυχιμένος, δέν καταλαβαίνεις, ότι μ' αυτό πού έκανες...

— 'Ε! καλά, καλά! τόν διέκοψε ο 'Ανδρέας, με ύφος πεισματωμένο. Δέν ήξερα πώς θά τó παίρνες έτσι σοβαρά. Δέν ήταν ο σκοπός μου να σέ δσορευτήσω, αλλά βλέπω πού έγινες άληπινα περίεργος!...

— Μά, για σάσους, σκέψου το καλά...
 — Να τó σκεφθώ! Νόστιμο και τούτο! Λές πώς ένα χρόνο τώρα, δέν τó σκεφθήκα καλά αυτό τó πράγμα ; 'Εσύ, δέν τó σκέπτεσαι καλά. 'Αμέσως μπήχνης τή φωνές, μουγκρίζεις, κάνεις φασαρία τρομερή, χωρίς να λάβης τόν καιρό να ξετίσσης!...

Τί ; Τί φαντάζεσαι ;...! 'Α αυτό δέ βάσταζε πολύ!... Τρείς μήνες μονάχ!... Μέσα σέ τρεις μήνες, άπόκαμα άπό τες καθημερινές σκηνές!... Λιγάκι να γύριζε στις τέσορες τó πρωί, άρχίζαν εθδής κλάματα, τριξίματα δοντιών, χωρίς τελειωμό!... 'Ενας άλλος, θά τάστελε στό διάβολο όλα, θά προκαλούσε σκάνδαλο, ξέρω και γώ ;... Καί ή ιστορία θά τελειωνε άσφαλώς σά δικαστήρια. 'Ενώ εγώ, ίσα-ίσα, πού ειναι μναλωμένος, μετρημένος και τó ζυγίζω όλα με τó δρόμι, τά μπάλωσα θαυμάσια τά πράγματα : μόλις ήθε ή κατάλληλη στιγμή, κ' ή μικρούλα ήταν πλέον έντελώς άπδασμένη άπ' τή άνειτυχητική μου τά φροσίματα, τής άποκάλυψη τού άκρον τού γάμου μας, αλλά συγχρόνως έκαμα να λάμψη μπρός στή μάτια της, ή θαυμασιτή άνταμοιβή πού τής προσφέρω... 'Ανήγγειλα τήν προσεχή επάνοδό σου, σέ περιέγραφα, σέ φωτοκώσω, σέ θεοποίησα... Τήν έκαμα να καταλάβη, τί εξάίσιος άνθρωπος πού ειναι!...

Σύψηραμε μαζί, ώρες δλάκερες, σέ κείνη τή φωτογραφία, πού σέ κολατεί πιά πολύ... ξέρεις, κείνη άπ' τού Σουρνάν, πού εινε μιá τίγρη σκωτωμένη μπρός στά πόδια σου, και δυό άραπίνες σέ κοιτάν με θαυμασμό άπό δίπλα... Σουτομέω : ή Μαγκαλί έν' έρωτευμένη μαζί σου... τί λέω, σέ λατρεύει και σέ σέβεται, γιατί καταλαβαίνει, πώς ο δάληθινός της άντρας ειναι σέ, ο δνειρώδης σούζυγος να πούμε, εκείνος πού μπορεί κανένας σίγουρα να σπρηχθή για όλη τή ζωή του, 'Ενώ εγώ, να τó πούμε καθαρά, ειν' ένας ρεμπσεκός, ένα χαμένο πράγμα... Με καταλαβαίνεις ; 'Η Μαγκαλί σέ περιμένει, ή καλή σου ή γυναικούλα περιμένει!... Άσριο, θά πάμε στό Παρίσι, θά σου δώσω τά κλειδιά, και δέν έχεις παρά ν' ή μπής στό σπίτι σου. Γιατί, ξέρεις, έχεις τώρα σπιτι, έχεις νοικοκυριό, έχεις μιá χαριτωμένη γυναικούλα, έχεις κ' ένα μαλλιαρό σκυλλάκι... Θά μωροθήσ επί τέλους, γ' άναπαυθής έν πάληρη ήσυχία, μέσ' στή ζσοτή και σπορηγική άγκαλιά μιás πραγματικής οικογενείας. Θάρωξ' τ' άξίζεις ένα τέτιο πώνμα, αυτήν τήν άνακούφιση, άδελφούλη μου! Κ' έλαίξω μάλιστα πώς δέ μού δώσης κι' άνιψιδός για τά τούς ξεσκόλιω, άργότερα, ύμα θά ρθούσ σέ ήλικία να πίνουμε κοκτέιλ!... Νά... Νά τή έκαμα εγώ για σένα!

'Ο Βίκτωρ διέκρινε, κείνη τή στιγμή, τά μάτια τού άδελφού του μουσκεμένα. Αυτό τó πράγμα κίπως τόν σογκίνησε, κ' έπνιξε κάθε διαμαρτυρία μέσ' στά χείλη του. 'Επειτα άπό κώμπος οιωπή, σκέφθηκε τώρα μέσα του, πώς ειχε τó καθήκον να ρωτήση :

— Καί πώς εινε... έννοδ στό φυσικό ;
 — Ποιός ; ή γυναίκα σου ;
 — 'Αμ! ποιός ή πεθερά μου ;
 — Μετρίων άναστίματος, λεπτή χωρίς γωνίες. Μάτια όμως!... ειναι τυχερός!... ένα μικρούλι σποματάκι, δόντια σά μαργαριτάρια, μιá νιτίσα πεταχτή, διαβολομένη...

— 'Ε! καλά, σ' εύχαριστώ.
 'Ο Βίκτωρ, πού άρχιζε να βραιορη τώρα πώς ή βαλίτζα του τόν βράνιε λιγάκι, φώναξ' έν' άμάξι, για τά τόν πρη στό ξενοδοχείο. 'Αλλ' ο 'Ανδρέας έπέμεινε, να περάσουν πρώτα άπ' τó τηλεγράφειο!

— Πρέπει πρώτα να τήν ειδοποιήσωμε. Γιατί, σά τελευταία, γυρίζεις άπό μακρονό ταξείδι... Καί ξέρεις, άδερφούλη μου, όταν κανεις γυρίζει άπό ταξείδι, δέν κάνει, έτσι τó καταλαβαίνεις, να πηγαίνη στή γυναίκα του άπροσέπτα.

'Ο Βίκτωρ άναψα τήν πίπα του

